

ANGELČEK

(Priloga Vrtnu.)

Št. 12. Ljubljana, dné 1. decembra 1906. XIV. tečaj.

Pridi, Božič, k nam!

Pridi, pridi „Božič“ k nam,
Stopi v naš ubožni hram;
Jaslice ti stavimo,
Da te bolj proslavimo.

Zunaj zima je in mraz,
Gorko v sobi je pri nas;
Gorko mlado nam srce
Bíje, Jezus, le za Te.

Pridi, pridi, Jezus, k nam,
Stopi v naš ubožni hram
In razvnemi srca vsa
Nam v ljubezni do Boga!

Cvetoš.

Pusti ste, pusti lesovi . . .

Pusti ste, pusti lesovi,
Smrt je zavladala v vas,
Giejte pa v srcece moje,
Glejte moj rdeči obraz!

V srčecu mojem je pómlad,
Zunaj pa burja in mraz,
Pusti ste, pusti lesovi,
Smrt je zavladala v vas! . . .

Staroselski.

Uboge Dragice božični večer.

Dkoli šeste ure zvečer so mati, revna vdova, oblekli malo Dragico na Sveti dan. Oblekli so ji najlepšo obleko, ki jo je bila dobila od botre v dar. Dragica je bila ubog otrok. Večinoma je hodila prav revno oblečena. Le redkokedaj si jo videl v boljši obleki. Tembolj se je zveselila danes, da bo mogla v lepši obleki s svojimi zalo oblečenimi tovarišicami.

„Tu imaš molitvenik in voščenicó“, rekô ji bolna mati. „Zdaj pa glej, da odhitiš v šolo. Bodi tam prav pazljiva, da mi boš vedela mnogo povedati, ko prideš domov.“

Dragica je odbrzela v šolo preko večjega mestnega trga. Ko pride tja, zagleda veliko število malih hoi, ki so bile tam razpostavljene na prodaj. Zdajpa zdaj se je približal kdo, kupil si hojo ter jo odnesel veselega lica. Umevno! Saj so kupci že vnaprej mislili na veselje, ki ga bodo imeli njihovi otroci ob lepem božičnem drevescu. Dragica se ni mogla nagledati lepih drevesc. Kakor vkopana je stala pred njimi. Zdajci ji nekdo potrka na ramo. Dragica se obrne. Za njo stoji prijazna, lepo oblečena gospa.

„No, otrok moj“, jo nagovori gospa, „ali si izbiraš tudi ti božično drevesce?“

„Ah, ne!“ odgovori Dragica. „Ljubi Jezusček ne prihaja k nam. Moja mati so zelo ubogi. Veseli sva, če dobiva kaj kruha v hišo. Toda jaz moram v šolo k božični slavnosti. Tam bo tudi lepo!“

Prijazna gospá pogladi Dragici bleđa lica ter jo povpraša, kako se zove in kje stanuje. Ko to izve, pristavi še: „Nič ne žaluj, dobri otrok! Jezusček iznenadi časih tudi uboge otroke, če so le dobri in pridni!“ Po teh besedah izgine gospa, a Dragica pospeši korake, da pride še o pravem času v šolo. Tu je bilo zbranih že mnogo otrôk. Vsak je imel voščenicó v rokah. Ko je odbila ura šest, si jo je smel prižgati vsak otrok. Kmalu je bila vsa šolska soba razsvetljena, iz sto otroških grl je zadonela vzosita pe-

sem: „To je Gospodov dan!“ Ko so izzveneli zadnji glasovi te lepe pesmi, stopi gospod učitelj na oder in izpregovori kratek nagovor do otrok. Začel pa je s to le pesmico:

Ljubi otroci, vsi v duhu z menoj
V hlev betlehemeski hitite nocoj —
Tu se prepričajte, kaj nam to noč
Oče nebeški je pošlal v pomoč.

Luč čarokrasna se kaže očém,
Sije na jaslice v hlevcu le-tém,
V njih pa na slami v plenica h leži
Detece božje; krasnejšega ni.

Oj, upognite kolena še vi,
Kakor pastirci, molite ga vsi,
Z angelci pojte mu pesem glasno,
Da se razlegala bode v nebó!

Kaj li, o Jezusček, tebi naj dá
Dete sirotno, ki nima zlata?
Pa saj zlata ne zahtevaš od nas,
Nego le naše ljubezni dokaz.

Sprejmi zatôrej srce naše v dar,
Tebi poklanjamo ga na altar,
Srce posvétí nam, Jezusček ti,
V večni ljubezni naj zá-te gori!

„Velike zaklade“, takó je nadaljeval gospod učitelj, „nam je prinesel Jezusček iz nebes. Posebno je trosil svoje dari med drage mi otroke. Pač je ljubi Jezusček že davno v nebesih ter sedi na desnici nebeškega svojega Očeta; toda on pošilja še vedno na tisoče dobrih ljudi, da na zemlji natihoma skrbé za dobre otroke in jim napravljajo mnogo veselje! In tudi v najubožnejšo kočó pošilja svojega poslanca ali poslanko, saj je bil naš Zveličar prijatelj ubogih ljudi in rad je dohajal k njim, da jih je tolažil, razveseljeval ter jim delil mir in srečo.

Da se pa v ljubezni zmerom spominjate ljubega Jezusčka, da nikdar ne pozabite nanj, da vam je nebeški Detoljub vedno pred očmi, zato je prijazna oseba darovala naši šoli to lepo sliko. Poglejte jo!“

To rekši potegne gospod učitelj zagrinjalo s table, — oj veselje! Pred očmi presenečenih otrok

se pokaže krasna oljnata slika, kažoč podobo Jezusa Kristusa, božajočega in blagoslavljaljočega otročiče! O, kako so se svetile otrokom oči! Tudi Dragica se ni mogla nagledati krasne slike. Mislila si je: „Morda pošlje nebeški Detoljub tudi k meni kakega poslanca ali poslanko, kakor so rekli gospod učitelj; potem bom pa še pridnejša in pobožnejša!“

Otroci so zapeli božično pesem, odmolili ter odšli domov. Lepo v redu so odhajali, voščoč gospodu učitelju „vesele praznike.“ Dragica se je napotila z dvema součenkama proti domu. Ko so jo zavile v bližnje ulice, so se svetile že iz vseh hiš lučice, in marsikako božično drevo je bilo krasno okičeno. Dragičini prijateljici sta zadovoljni in nasmehoma ugibali, kaj jima je prinesel ljubi Jezusček doma.

„Kaj pa tebi prinese Jezusček, Dragica?“ povpraša ena deklic.

„Meni!“ odgovori Dragica, „meni ne prinese pač ničesar. Ah, da bi le ozdravil mojo ljubo mamico! Dovolj bi mi bilo to in zahvalila bi ga tisočkrat.“

Zdajci ji spet potrka nekdo na ramo, veleč ji: „Teci, teci, Dragica! Ljubi Jezusček te je iskal doma in ti je prinesel nekaj lepega!“

Dragica misli, da so te besede govorjene le v šali. Toda presenečena je le; kajti zazdi se ji, da je to glas tiste prijazne gospe, ki je govorila ž njo pred šolsko slavnostjo. Žal, da vsled teme ne more videti v obraz osebi, ki jo je nagovorila. Dragica res pospeši korake ter kmalu priskaklja v sobico k materi. Kakó se začudi, ko ugleda na mizici lepo božično drevesce. „Za pridno Dragico“ — je bilo napisano na listku pod drevescem. Okoli drevesca pa so stali zimski čeveljčki, gorka ruta, volnena obleka pa vse polno jabolk, orehov, kolačev, pa tudi dokaj šolskih potrebščin: zvezkov, svinčnikov, peres i. t. d. Dragica ni vedela, ali je vse to res, ali se ji le sanja.

„Mama, mama! Odkod pa vse to?“ zakliče deklica.

„Jaz sama ne vem!“ odgovori mati. „V mraku je prišla neka gospa, prinesla je božično drevesce in darila, položila vse to na mizo ter rekla: Tu pošilja

ljubi Jezusček dobri Dragici nekaj božičnih daril. To rekši je brzo odhitela.“

Dragica se spomni prijazne gospe, ki jo z njo govorila, ter pové materi vso zgodbo.

„Res je res“, povzamejo mati. „Ljubi Jezusček ima mnogo poslancev in poslank med dobrimi ljudmi. Gredo od hiše do hiše v njegovem imenu. Tudi k ubogim otrokom jih Jezusček pošilja. Veseli se, Dragica, da je tudi k tebi prišla taka Jezusčkova poslanka. In, če jo še kdaj srečaš, zahvali jo, bodi ji prijazna in hvaležna!“

„O, dà, dà, ljuba mama!“ odgovori Dragica. „Slušati vas hočem vedno in vljudna bom, da bo ljubi Jezusček tudi mene mogel prištevati med svoje otroke!“

Ko je Dragica po božičnih praznikih zopet šla v šolo, je prišla v razred tista gospa. Izpraševala je gospoda učitelja o mnogem otroku in tudi o ubogi Dragici. Ko je slišala o nji le dobro, se ji je približala, pobožala jo ter vprašala, če so ji bile vseč darovane reči.

„Oj kako vseč. dobra gospa,“ odgovori Dragica, ko spozna v gospej ono prijazno osebo, ki jo je nagovorila na poti. Ker je domnevala, da je ta gospa njena dobrotnica, ki jo je poslal sam Jezusček, je še pristavila: „Hvala lepa!“ In poljubila je gospé roko.

„Le bodi vedno dobra in pobožna!“ ji pripomni gospa. „Ljubi Jezusček se te spomni tudi k letu! . . .“

Resnično: Dokler živi med nami še kaj miločutnih, krščanskih src, hodili bodo poslanci in poslanke ljubega Jezusčka še vedno po kočah ubogih ljudi, prinašajoč jim tolažbe in pomoči. . . .

Janko Leban.

Zgodnji sneg.

Peževalo je že štirinajst dni, kar me je iznenadil nekega jutra sneg. Vstal sem in gledal skozi okno. Vse je bilo belo.

Opoldne tistega dne sem šel malo po vasi. Bil sem pri svojcih na počitnicah za par dni. Tupatam

sem zagledal ženske pred kako hišo. Razgovarjale so se o zgodniem snegu.

Kmetovalci so imeli še veliko pridelkov na polju. Repo, korenje, zelnate glave, peso itd. Skrbelo jih je, če ne bo nehalo, da ne bodo mogli pridelkov spraviti domov.

Proti večeru je nehalo naletavati.

Med tem, ko se je marsikateri kmetič žalostil radi tako zgodnjega snega, so se ga pa otroci nepopisno veselili. Na male vozičke so ga nalagali, da bi se bil voziček kmalu pokvaril. Vlačili so sneg v potok, ki je šumljal skozi vas.

Po vrtovih pa so narejali snežene možice, krogle in hiše. Kadar pa je komu zašel mraz za nohte, je tekel jokaje v hišo k materi in je tožil . . .

„Kajžarjev Jakec je padel v vodo“, so naenkrat zavpili otroci. In v hipu je pritekel hlapec Andrej, velik in čvrst fant, pa izvlekel ubogega Jakca iz vode. Ves premočen je stal potem kraj potoka in si ni upal domov, ker se je bal, da ne bi leskovka pela žalostne pesmi.

Ko se je sneg nekoliko raztopil, so rvale ženice po njivah korenje za prešiče. Razume se, da so imele težko delo. Komaj so prišle do njega. Pa so morale najprej odstraniti sneg, da so videle, kje moli korenje iz zemlje. Ko so ga ženice dovolj narvale, so ga prale v razoru poleg njive. Razor je bil poln vode od talečega se ledu.

Zgodnji sneg ni dolgo pokrival zemlje. Čez dober teden je začelo zopet nekoliko deževati, in sneg se je raztajal.

Tedaj so se veselili kmetovalci, da so mogli spraviti pridelke pod streho. Otroci so pa klavrno hodili po blatnih cestah v šolo.

Mlin. stričnik.

Za mamico.

(Črtica, spisal stric Peter.)

Zimskega dopoldneva je. Nebo zakrito s sivo plastjo oblakov, in sneg pada v debelih kosmičih na zemljo. Ostra sapa brije sem od Kamniških planin ter zaganja snežinke z vso silo prav v obraz vojaku, stoječemu na straži. Korenjaški je ta vojak, rdečih lic, modrih oči, ponosnega čela, in vojaška obleka mu pristoja tako dobro. Po polji gleda: nič se ne meni za snežinke. Vesele misli mu rojijo po glavi.

Domača vas vsa v veselju. Topiči pokajo, v zvoniku pritrkavajo in zvonovi pojo tako lepo, tako veličastno. Sem od njegovega doma se pomika v senci vitkih mlajev dolg sprevod proti cerkvi. Veselje se bere ljudem na obrazih. Kmalu so vsi v krasno okinčani cerkvi. Zvonec zacinglja, orglje zadone, pevci zapoje in maša se prične . . . Glej tam v prvi klopi ono staro ženico, kako se veselja joka! Kdo neki je? Mati njegova in brata-novomašnika . . . Ah, to bo lepo, to bo veselo čez šest mesecev na bratovi novi maši!

V sladke misli zatopljen ne zapazi dveh vojakov, ki se mu hitro bližata. Eden mu zakliče:

„Vidrih Josip! . . . Tu imate brzojavko od doma. Stotnik vam je že dovolil dopust, da morete domov. Kar pojdite! Ta bo stražil namesto vas.“

S tresočo roko odpre Vidrih list in prebere: Pridi domov! Mati smrtno bolni . . .

* * *

„Prosim vojaški vozni listek do Kozjaka!“ reče Vidrih na državnem kolodvoru bele Ljubljane.

„Osemnajst krajarjev!“ odgovori oni in mu da listek. Vojak plača in stopi v železniški voz. Stroj zažvižga, vlak se premakne ter kmalu izgine s kolodvora. V vozu položi vojak na polico culico, v katero je dal nekaj vojaškega tobaka za svojega starega očeta, sede in se zamisli. Spomini na mladostna leta mu objamejo dušo.

Prvi sneg.

Kot otroka ga deva ljubljena mamica spavat. Prekriža ga na čelu: „V imenu Boga Očeta“, na ustnih „in Sina“, in na prsih „in svetega Duha. Amen. — Zdaj pa le lepo skleni roke! — Oče naš . . .“ in on govori za njo: „Oce nas . . .“ — In ta dobra mati, ki ga je učila prve molitve, je bolna, hudo bolna.

In zopet drug spomin se mu porodi v glavi: štiri bije ura v zvoniku. Šola je končana in skozi šolska vrata se usuje kakor roj bučel iz panja tropa otrok. Med prvimi je on. Domov teče, a ker ni doma mame, mora k nji na njivo:

„Mama kruha!“ kriči že iz daleč.

„Ne bodi tak!“ ga zavrne ona. „Ali ne moreš nekoliko počakati? Saj takoj končam delo.“

Kmalu sta zopet doma. Ko stopita v vežo, vzame mamica iz omare kos črnega ajdovega kruha ter ga da njemu. Bil je zadnji, ki ga je imela pri hiši. Prihranila ga je zanj, ker je trpela rajši sama glad, kakor pa, da bi bil njen „Pepček“ lačen. — In sedaj umira ta dobra mamica in mogoče je ne najde več žive . . .

„Kozjak! Postaja Kozjak!“ zavpije izprevodnik.

* * *

Temna zimska noč. Mrzla burja brije sem od Porebra, in sneg naletava tako gosto, da se ti zdi: siva, nepred rna megla pokriva zemljo.

„Tri ure je od Kozjaka do naše vasi, a jaz hodim že skoraj štiri, pa le še nisem v fari“, je tožil naš znanec — vojak, pa gazil z velikim naporom sneg, ki mu je segal malone do kolen. Silen trud ga prevzame in noge mu zatrepečejo. Le misel na mater mu daje še moč. A ne dolgo. Skoro obnemore popolnoma in se zgrudi v sneg. Nič več ne ve, kje da je, le nekaka sladka toplota se mu širi po telesu in spanec ga premaguje . . . Kar se oglasi v bližini zvon, glas farnega zvona. In Vidrihu se zdi, da ni še nikoli tako lepo, tako milozvoneče zvonilo svetemu Florijanu, kakor ravno tisti večer.

Glas zvona in zavest, da bo kmalu doma pri materi, ga oživi. Vse sile napne; no z veliko težavo

pride vendarle do domače hiše. Bog ve, kako je zdaj le mamici, ali ji je kaj odleglo, ali ji je še hujše?

Ko odpre vrata in stopi v sobo, pogleda ga bolnica, nasmehlja se, kakor bi hotela reči: „No, si vendar prišel, samo tebe sem še čakala!“ Hoče mu seči v roko, a preslaba je: roka ji omahne, stresne se in z vzdihom: „Jezus! Marija!“ izdihne.

„Mati!“ zavpije Vidrih in se zgrudi ob postelji.

* * *

Lep zimski dan je danes. Nebo je jasno kot ribje oko, in solnce sveti tako gorko, da se topi sneg po strehah in prisojnih krajih.

Dolga vrsta pogrebcev gre za belo pobarvano krsto in moli za dušo umrlega. Ko pridejo na pokopališče, položijo nosači krsto v jamo, izkopano poleg svežega groba, duhovnik odmoli pogrebne molitve, in ne dolgo potem pokrije krsto črna prst. Pokopali so vojaka Josipa Vidriha. Ko je obležal na poti domov v snegu, se je prehladil, in vročinska bolezen ga je spravila v prezgodnji grob.

„Sedaj počiva“, reko po pogrebu gospod župnik zbranim pogrebcom, „ob strani svoje matere, ki jo je toli srčno ljubil. Smrt ju je ločila, smrt ju je zopet združila.“

Pri divjem možu.

(Pravljica. — Zapisal Slavko Slavič.)

Nekoč je živel oče, ki je imel tri sinove. Živeli so daleč v samotnem gozdu in so ogljarili. Toda to delo jim ni dalo toliko zaslužka, da bi imeli za vsakdanje potrebe. Zato reče oče nekega dne sinovom: „Zrastli ste, otroci moji! Pojdite po svetu iskat sreče. Doma, kakor vidite, ne morete več živeti. Kadar se naučite, kako se lažje živi, pa pridite nazaj na dom. Posebno vidva, starejša, glejta, da se bosta naučila kaj novega.“ In bratje so odšli v svet. Oče je

navezal vsem trem v potne torbice enako mero hrane, da bi imeli za nekaj dni. Starejša brata pa sta se prve dni gostila, da je bilo veselje! Kar jima je pa ostalo, sta vrgla v stran, namesto da bi prihranila za prihodnje dni. Najmlajši pa je pobiral ostanke in se dva dni z njimi preživil. Starejša brata sta se mu posmehovala, toda mlajši je modro molčal.

Tretji dan pridejo v prostran gozd. Dva dni že niso srečali žive duše. Sedaj se niso več nadejali, da pridejo do živih ljudi. Gotovo bi bili že tretji dan onemogli, da ni imel najmlajši brat v torbici še vse hrane, ki jo je prinesel z doma. Prijazno da vsakemu bratu svoj delež. Starejša dva sta uvidela, da mlajši ni tako kratke pameti, kot sta mislila.

Ko použijejo zadnjo hrano, začno premišljevati, kaj naj store. Najstarejši nasvetuje, naj bi eden splezal na najvišje drevo in pogledal okrog, če bi bilo videti kje kako koč, da bi vsaj prenočili v nji. Najstarejši zleze na drevo in ugleda v dalji luč. „Tam morajo biti ljudje. Jaz grem proti luči, vidva pa me počakajta, dokler ne pridem nazaj.“ Pa gre iskat luči.

Dolgo časa je hodil po grmovju, a našel ni nič. Slednjič vendar zagleda v dolinici ogenj, pri njem pa velikanskega moža, ki je pekel na vilah polovico vola. Mladenič gre bliže in bliže. Ko ga velikan zagleda, mladenič izpregovori: „Daj mi malo jesti in piti, dobri mož! Hvaležen ti bom in pomagal ti bom, če mi bo le mogoče!“

„Ne potrebujem tvoje pomoči“, odgovori velikan, ki je bil divji mož. „Dobiš pa karkoli želiš, če mi rešiš to uganko: Nikdar ni bilo, nikoli ne bo, pa tudi biti ne more.“ Mladenič premišlja, a ne more odgovoriti.

„Sedaj si v mojih rokah“, reče divji mož, ga pograbi, zviije v klopčič, nese k ognju in sede nanj. Mladenič ga prosi, naj ga izpusti, da gre k bratoma, ki ga gotovo že težko čakata. Toda divji mož se zasmeje in ne reče nič.

Ostala brata sta že težko čakala najstarejšega. Mislila sta, da se je izgubil v gozdu. Zato gre drugi brat v isto smer, kamor je odšel prvi, najmlajši pa počaka pri drevesu, kjer so se zmenili, da se snidejo.

Ko tudi družega ni bilo naza, začne najmlajšega skrbeti. Nekaj časa še čaka, potem pa jo pogumno udari za njima. Tudi on pride do divjega moža, ki je še vedno pekel vola. Divji mož mu reče: „Aha! Gotovo sta ta dva tvoja bratca! Ako mi tudi ti ne rešiš uganke, te doleti ista kazen.“ Divji mož mu pove uganko, ki je spravila njegova brata v nesrečo.

Najmlajši brat pa ne pomišlja dolgo, ampak reče: „Moj oče ima čebele. Lansko leto so bile tako pridne, da so nam nanosile do jeseni toliko medu, kot še nikdar. Med smo nalagali s senenimi vilami na vozove za seno in v vsak voz smo napregli po štiri pare konj in štiri pare volov, pa še ni šlo nikamor. Potem smo napregli pred vsak voz enega debelega komarja in suho muho, pa je šlo.“

„Ti si pameten človek“, reče divji mož. „S to uganko si rešil sebe. A če mi poveš še eno tako, izpustim še tvoja brata.“

Mladenič malo premišlja in reče: „Bil sem pri vojakah. Nekoč smo hodili po prostranem polju. Bilo je strašno vroče, a vode nismo mogli najti. Pridemo do studenca, ki je tekel ves čas v tako globoki zajedi, da nismo mogli do vode. Posod nismo imeli. Vsi premišljujemo, kaj naj storimo. Tedaj pade meni v glavo, da imam na glavi črepinjo, s katero bi lahko zajel vodo. Hitro jo vzamem z glave in pijem. Vsi tovariši pohvalijo mojo bistrournost in store isto. Nenadoma pa pride povelje, da moramo hitro naprej. Ko pridemo že precej daleč od studenca, se nenadoma spomnim, da sem pozabil tam črepinjo. Hitro dobim dovoljenje, da jo grem iskat. A kako se začudim, ko jo dobim in vidim, da ima že sraka v njej mladiče.“

Divjemu možu je bila ta rešitev vseč in izpolnil je mladeniču obljubo. Izpustil je oba ujetnika, dal vsem trem jesti in piti, ter jim dal še nekaj na pot.

Nato so šli naprej za srečo — bogvedí kam.

V nebeški radosti.

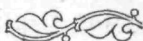
V nebeški radosti blesti
Nešteto se oko,
Ko v sveti noči angelci
Božičnice pojó.

In deca vsa zamaknjena
Pastirčke v jaslíh zrè,
Na zemljo plóve sveti mir
In v verna srca vrè ...

In v migljajočih plamenčkih
Blesti se Betlehem,
Božična sveta radost se
Sprehaja tiho v njem.

Oj, sveti mir, oj, sladki mir,
Božični sveti dar:
Čez polja sije Světa noč,
Ves svet je zlat oltar ...

A. P. Grigorjev.

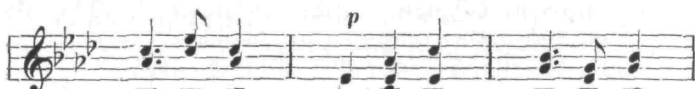
Naročilo.

Andantino.

P. Angelik Hribar.

1. La-stov-ke, pti-či-ce, Ve se po-
2. Ve se po - vr - ne - te, Pes-mi za-
3. Če po-gre - ši - te me, Le po - i-

slav - lja - te, Ve se od - prav - lja-te,
po - je - te, O, da bi mo-gel jih
šči - te, me, Pa mi za - poj-te nad

Da - leč na jug. Le-tos sem
Z va-mi še jaz! To da ve
Gro-bom slad - ko : „Bla-gor ti

z va-mi pel Pes-mi-ce ti - hih sreč,
pti - či - ce, Ko se po - vr - ne - te,
ti - soč-krat, Ker ti za - cve-la je,

Ah, pa ne bom jih več Dru-go po - mlad!
Me - ne ob - je-mal že Te-men bo grob.
Ker te ob - je - la je Več - na spom-lad!“

Rastko Staroselski.

Pozimi.

Snežec siplje, pada
Tiho na poljé.
Oj, kdor nima doma,
Njemu zdaj gorjé ...

Zajec lačen v grmih
Išče hrane si
In otožen čaka
Tople pómladi ...

Ptiček skače lačen
Semtertja po tleh,
Oj, kako je mrzel,
Mrzel beli sneg!

Snežec siplje, pada
Tiho na poljé,
Oj, kdor nima doma,
Njemu, oj, gorje!

Semjonov.

Sveti večer.

Na gori pri Devici,
Pri božji Pomočnici,
Zvonovi zadoneli
Čež belo so ravan.
In blagi vonj kadila
Razpreza se po vasi:
Vasica pričakuje
Božični sveti dan.

Molitev srčna k nebu
Iznad slemen se dviga
Pod zvezdnato nebo.
In angelček krilatec
Priplava nad slemena,
Da čuva celo leto
Nad gorsko to vasjo ...

Mokriški.

Parkelj.

O parkelj, parkelj, čuden mož, A v košu vpitje, jok in stok,
Na hrbtu nosi velik koš; Saj polno notri je otrok;
Tako je danes koš težak, Kričači in poredneži,
Da skoro bi ga vrgel znak. Lenuhi in nevedneži.

Darila daje Nikolaj
Le onim, ki uče se kaj;
Lenuhe pa ljudem v posmeh
Naj parkelj nosi vun na sneg.

Cvetoš.

Rešitev šaljivega vprašanja v št. 11.

Učenec, ki je medel (mršav).*)

Prav so rešili: Štelcar Josip, sluga kn. škof. pisarne v Mariboru; Kühnar Rudolf in Mihael, Janez Jakob, prvošolci v Ljubljani; Vizjak Štefika, učenka v Ljubečni; Balaškovič Vekoslav v Zupetnici.

*) Rešili so tudi: ki nima denarja, (ki nič ne zna).

Vabilo na naročbo.

Zadnjikrat vas letos obišče vaš priljubljeni prijatelj, učitelj in voditelj — „Angelček“. Mnogo je še hiš, kamor bi rad zahajal ter učil in kratkočasil dobro deco, a ga nočejo povabiti. Usiljevati se pa seveda ne sme in noče. Zato le prosi, da naj ga blagohotno še dalje vzprejemajo vsi njegovi dosedanji prijatelji kakor doslej; pa naj mu pot pripravijo še v mnoge druge hiše, kamor še ni prihajal dozdej. — „Angelček“ izhaja kot priloga „Vrtcu“, a se lahko naroča tudi posebej za 1 K 20 h na leto. Prodajajo se tudi še poprejšnji tečaji, in sicer I.—XII. vezan po 80 h, XIII.—XIV. pa po 1 K. Naročnina se pošilja z naslovom: **Anton Kržič**, c. kr. profesor, ali pa: **Upravništvo „Vrtčevo“** v Ljubljani (Sv. Petra cesta 78.)

Odgovorni urednik **Anton Kržič**.

Tiskarna Katol. Tiskarna v Ljubljani

